

„Našli ho a řekli mu: ‚Všichni tě hledají!‘ Odpověděl jim: ‚Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.‘“ (Mk 1,29-39)

Ježíš se usídlil v městě Kafarnaum. Lidé rádi přicházeli do jeho přítomnosti, protože jeho slovo mělo velkou moc. To se projevovalo také uzdravením nemocných, nebo osvobozením posedlých. Ježíš po svém kázání uzdravoval všechny nemocné, které k němu přinesli.

Ráno však brzy vstal a odešel do samoty, aby se modlil a poté se rozhodl: Před uzdravováním musí upřednostnit kázání. Ví, že jeho slovo zasévá do života člověka něco podstatnějšího, než je zdravý člověk.

Nad mocí slova se dnes zamyslíme. Slovo je a lidský jazyk je znamením toho, že jde o člověka. Schopností vytvořit slovo a jím komunikovat se lišíme od živočichů. Je znamením lidství. Slovo člověka má velkou moc. Apoštol Jakub přirovnává jazyk k loďnímu kormidlu, kde malý kousek hmoty dokáže otočit i mohutnou loď (srov. *Jak 3,2-6*). Slovem podle biblických představ Bůh učinil všechno, co je. Slovo má ohromnou moc i v duchovním životě. Toho si byl vědom prorok Ezechiel, když mu byl dán úkol prorokovat k suchým kostem (srov. *Ez 37*), které měly opět ožít. Byl to obraz Izraele, jehož prorocké slovo mělo opět zpružit. Moci slova si tak uvědomoval i Ježíš a proto kázání upřednostnil před pouhým uzdravováním.

Naše slovo má také velkou moc a to jak pozitivní, tak bohužel i negativní. Jsme totiž vždy náchylní věřit a naslouchat tomu, co je špatné a zlé. Ze zkušenosti víme, jakmile se mluví o nakažlivých nemocech blízko v okolí, tak na sobě pocítíme slabé příznaky, svrbění, malátnost, i když nám nic není. Ve škole, když se mluvilo i invazi cizopasníků a kantorka, když prohlížela hlavy spolužáků, všem nám najednou nějak svrběla hlava. Co však, když někdo, zvláště rodič řekne svému dítěti ve hněvu větu: „Nejsi k ničemu, nic nedovedeš, nejsi ani trochu dobrý, nic z tebe nikdy nebude...“ Dítě musí to být velmi silnou osobností, aby si takovéto věty nesugerovalo jako budoucí životní program! Stejně tak věty: „To nikdy nesvedu. To je nad moje síly. To se mě nikdy nemůže podařit...“ Moc slova je i v těchto situacích velmi silná. Naštěstí platí i opak. Motivace slovy: „Ty jsi přece dobrý, při troše trpělivosti to zvládneš. Věřím, že jsi v jádru dobrý člověk a dobrým budeš i dále. Udělám všechno pro to, aby to bylo dobré...“ To jsou věty budoucích vítězů.

Na začátku roku katolická liturgie připomíná, že máme po celý rok druhým žehnat a čte se o Áronském požehnání (*Nm 6,23nn*). Žehnat znamená „dobře mluvit“ (lat. bene-dicere), naopak „špatně mluvit“ (lat. male-dicere) znamená zlořečit, proklínat. Ježíš si byl vědom síly slova, a proto kázal, prorokoval o spáse člověka, která je v Bohu.

Ať i naše slova jsou jen žehnáním, slova života v pravdě a lásce. Slovo hýbající lidskými srdci na cestě k přijetí toho, co přinesl Ježíš – život s Bohem a v jeho přítomnosti.